



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **M. J.**, zastoupeného JUDr. Klárou Veselou Samkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Španělská 6, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2009, č. j. 33 Cad 31/2009 - 34,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2009, č. j. 33 Cad 31/2009 - 34, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2009, č. X, jímž žalovaná odňala stěžovateli od 6. 3. 2009 plný invalidní důchod pro nesplnění zákonných podmínek. Krajský soud na základě posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Praze (dále jen „PK MPSV“), který nechal vypracovat, rozhodnutí žalované potvrdil a žalobu zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že napadený rozsudek je nezákonný, protože nesprávně posoudil právní otázku a dále že napadený rozsudek vychází z výsledku soudního i správního řízení, které trpí vadami. Dále stěžovatel namítl, že rozsudek trpí takovými vadami, že je nepřezkoumatelný. Ke skutkovému stavu stěžovatel uvedl, že mu byl v roce 2003 žalovanou přiznán invalidní důchod, a to z důvodů, že jeho výdělečná schopnost poklesla nejméně o 66 %, přičemž se v jeho případě jednalo o postižení, které je uvedeno v příloze č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém

pojištění, v tehdy platném znění, v oddílu E č. 4 odst. c) předmětné přílohy (pozn. NSS: takováto specifikace není správná, neboť je neúplná a neodpovídá rozhodnutí žalované z roku 2003). Stěžovatel byl v průběhu roku 2008 předvolán na mimořádnou kontrolní prohlídku na základě rozhodnutí vedoucí lékařky LPS Zlín, k čemuž byly podnětem fotografie pořízené sousedem stěžovatele, na nichž je stěžovatel zobrazen při práci na zahradě. Na základě této mimořádné kontrolní prohlídky, která se uskutečnila 11. 12. 2008, bylo rozhodnuto o odnětí plného invalidního důchodu stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že nesouhlasí s tím, aby byly zmíněné fotografie použity jako podkladový materiál k posouzení jeho zdravotního stavu. Z fotografií totiž nevyplývá, kdy byly pořízeny a dále je pořídil soused, který je zaujatý a má se stěžovatelem a jeho rodinou neustálé konflikty. Stěžovatel rovněž namítá, že Posudková komise MPSV, která vypracovala posudek zdravotního stavu stěžovatele v průběhu soudního řízení dne 19. 5. 2009, náležitě nezhodnotila vyšetření magnetické rezonance a neurologické vyšetření provedené dne 11. 3. 2009 v Ústřední vojenské nemocnici v Praze, ale pouze jej v posudku stroze konstatovala. Z tohoto důvodu se stěžovatel domnívá, že posudek PK MPSV není úplný a celistvý a nemůže být tedy považován za stěžejní důkaz. Předmětnému posudku stěžovatel rovněž vytýká, že neozřejmí své závěry ve vztahu k období, kdy bylo vydáno rozhodnutí o odejmutí invalidního důchodu. Stěžovatel tedy tvrdí, že soudem použité posudky vychází z neúplných podkladů a nesprávných závěrů o diagnózách a absurdně se v nich odráží výše zmíněné fotografie předložené sousedem. Stěžovatel dále brojí proti tvrzení uvedenému v posudku PK MPSV, že při vyšetření kladl částečně odpor a bránil se, neboť pouze neprovedl úkony, které přesáhly míru bolestivosti, jež se nedala snést. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že nenechal vypracovat znalecký posudek, který by objektivně zhodnotil jeho zdravotní stav, vysvětlil údajné zlepšení zdravotního stavu od roku 2003 a z nějž by bylo patrné, zda je vůbec možné, aby se jeho zdravotní stav od roku 2003 tak zlepšil.

Stěžovatel dále poukázal na to, že napadeným rozsudkem krajského soudu byl porušen princip dobré správy, a to nestrannosti, přesvědčivosti a přiměřenosti, neboť jednání žalované bylo v rozporu se zásadami principů dobré správy a v rozporu s právem na spravedlivý proces. Stěžovatel namítá také to, že soud nepřipustil stěžovatelem navrhovaný důkaz, a to výše citovanou zdravotní zprávu Ústřední vojenské nemocnice Praha ze dne 11. 3. 2009, která má dle stěžovatele vysokou vypovídací hodnotu.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu vyplývá, že krajský soud vycházel z posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení ve Zlíně a posudku PK MPSV, přičemž oba tyto posudky shodně dospěly k závěru, že zdravotní stav žalobce je nepříznivý pro vertebrogenní obtíže po operaci hernie disku provedené v roce 1987, přičemž pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti dosahuje 40 %, nikoli tedy 66 %, potřebných pro nárok na plný invalidní důchod. S ohledem na to, že se oba posudky shodovaly, soud nepovažoval za nutné vypracování znaleckého posudku. Soud za stěžejní důkaz považoval posudek PK MPSV, který je úplný, objektivní a přesvědčivý, neboť

vychází z kompletní zdravotní dokumentace. Stanovená míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je přesvědčivě zdůvodněna.

Nejvyšší správní soud konstatuje z obsahu spisu, že stěžovateli byl plný invalidní důchod přiznán v roce 2003 s odkazem na druh zdravotního postižení definovaný v příloze č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v tehdy platném znění v kap. XV, oddíl F, položka 3, písm. c). Stěžovatelovo postižení tedy bylo definováno jako „stav po operacích a úrazech páteře a plotének s nepříznivým reziduálním funkčním nálezem a trvalými silnými projevy dráždění nervů a svalů prokázanými EMG, těžkou výpadovou symptomatologií, zpravidla s poruchami funkce svěračů, závažnými parézami, výraznými svalovými atrofiemi, podstatné omezení pohyblivosti a těžké omezení denních aktivit“.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu dále shledal, že podnětem k přezkumu zdravotního stavu žalovaného byl skutečně přípis jeho souseda, který uvádí, že stěžovatel provádí běžné pracovní činnosti kolem svého domu a není na něm patrně zdravotních problémů s páteří ploténkou. Jako soused má prý dobrý přehled o jeho pracovních aktivitách u domu jako je řezání a štípání dřeva, vyvážení hnoje na kolečkách či sklízení řepy na poli. Součástí tohoto podnětu je i několik fotografií, kde je stěžovatel zobrazen jak rotačním pohybem seká kosou trávu, ryje záhony, veze přeplněný vozík a v dřepu i předklonu sází sazenice.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel námitky z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pro tyto důvody kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel vypořádat s tvrzením stěžovatele, že je napadené rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné (tedy důvod dle § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Stěžovatel tento kasační důvod uvedl ve své kasační stížnosti, aniž by pak provedl jakoukoli argumentaci, v čem jím tvrzené vady, vedoucí k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spatřuje. Naopak stěžovatel na několika stránkách věcně a právně argumentuje proti odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud tedy nemohl stěžovateli přisvědčit, že by napadený rozsudek Krajského soudu v Brně byl nepřezkoumatelný.

K stěžovatelovým výhradám, že jeho zdravotní stav byl posudkovým lékařem i PK MPSV posouzen špatně a že měl být znovu posouzen navrženým soudním znalcem, Nejvyšší správní soud uvádí, že invalidní důchod je důchodem podmíněným existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Rozhodnutí soudu o přiznání plného či částečného invalidního důchodu jako dávky důchodového pojištění se tedy opírá především o odborné lékařské posouzení, jež je v řízení soudním primárně zákonem (§ 4

odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Tyto posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, rovněž však k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Tyto posudky pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 s. ř. s. Přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky posudkových komisí spočívá pak v tom, zda a do jaké míry se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především. Stěžovatelem namítané potvrzení o provedení lékařské prohlídky v Ústřední vojenské nemocnici v Praze PK MPSV vzala v potaz s tím, že jej ocitovala a zohlednila.

Krajský soud proto nepochybil, pokud vycházel ve svém rozhodnutí z posudku PK MPSV; tato komise totiž ve svém posudku nepominula žádný z podkladů, které jí byly předloženy, pouze je nezhodnotila takovým způsobem, jak by si stěžovatel přál. Nejvyšší správní soud již v obdobných případech konstatoval, že důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívajícího v tom, že správní orgán pro skutkovou podstatu, z níž vycházel, neměl oporu ve spisech, nelze ve věci týkající se dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem přisvědčit, jestliže Česká správa sociálního zabezpečení ve svém rozhodnutí vycházela z posudku podaného posudkovým lékařem příslušné správy sociálního zabezpečení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2003, č. j. 5 Ads 15/2003 - 60, publikovaný pod č. 176/2004 Sb. NSS). Krajský soud tedy postupoval správně, pokud shledal postup a závěry žalované jako souladné se zákonem. Krajský soud odůvodnil, proč navržené posouzení soudním znalcem nepovažuje za nutné a proč tedy požadovaný důkaz znaleckým posudkem neprovedl. Důkaz potvrzením o provedení lékařské prohlídky v Ústřední vojenské nemocnici v Praze nebylo nutné před soudem provést, protože toto potvrzení bylo posouzeno posudkovou komisí MPSV a zohledněno v jejím posudku.

K tvrzení stěžovatele, že soud i žalovaný správní orgán porušily zásady dobré správy a jeho právo na spravedlivý proces, Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení neobsahuje žádný věcný argument, v čem konkrétně mělo porušení principu dobré správy a práva na spravedlivý proces spočívat. Nejvyšší správní soud navíc neshledal v postupu krajského soudu, ani ve správním řízení žádný nezákonný zásah do zásad dobré správy či práva na spravedlivý proces.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované rovněž právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu